

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνεπείκων υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν συγγραμμά, ἀληθεὶς παρῶν εἰς τὴν ἡμέραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁγίον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσπεριακοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἑν' Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἑν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ος.

Ἑν Ἀθήναις, τὴν 14 Ἰουνίου 1897

Ἑτος 19ον.—Ἀριθ. 25

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 185)

—Ἀς εἶνε ὅσω θέλῃ Ἑβραῖος ὁ μάρμπα-Βακούμης! ἐξηκολούθησεν ὁ ψευδοχωρικός· εἶνε ὅμως τίμιος ἄνθρωπος· ἃ, εἶνε ὁ πιὸ τίμιος ἀπ' ὅλους αὐτοὺς που κάνουμε μαζί δουλειές. . . Μοῦ δίνει πάντα τὴν καλλίτερη τιμὴν γιὰ κάθε τι, καὶ γνωρίζει, μάτια μου, ὅλους τοὺς χρυσοὺς καὶ τοὺς ἀδαμαντοπώλας τοῦ Παρισίου!

—Τοὺς ἀδαμαντοπώλας! εἶπεν ὁ Ματθαῖος Πουλῶ.

—Ναί! πολλές φορές τοῦ ἐπούλησα διαμάντια.

—Ἔτσι αἱ; ἐπιθύρῃσεν ὁ Βενέδικτος Λέγκρης, φέρων τὴν χεῖρα πρὸς τὸ θυλάκιον του, διὰ κινήματος σχεδὸν ἀκουσίον, τὸ ὁποῖον δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ ψευδοχωρικοῦ.

Ὁ Βενέδικτος ἀφῆκε τὴν χεῖρα του εἰς τὸ ἴδιον μέρος ἐπὶ τινας στιγμάς, μετὰ ὅπως διστακτικὸν καὶ ἀναποφάσιστον. Ὁ νοῦς του δὲν ἦτο πολὺ διαυγής, διότι, κατὰ τὸ διάστημα τῆς συνομιλίας, τὸ δοχεῖον τοῦ οἴνου εἶχε κενωθῇ καὶ πληρωθῇ ἐπανηλειμμένως. Ὁ ψευδοχωρικός ὅμως δὲν ἐλάμβανε μέρος εἰς τὰς σπονδας τῶν συντρόφων του, προσποιούμενος μὲν ὅτι γεμίζει τὸ ποτήριόν του, ἀλλὰ πραγματικῶς ἀφίνων αὐτὸ κενόν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύναντο νάντιληφθῶσιν οἱ ἄλλοι, διότι τὰ ποτήρια ἦσαν γάλκινα.

Ὁ Βενέδικτος Λέγκρης ἐκράτει ὁλονὲν τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν του.

—Τὰ διαμάντια εἶνε τὸ πιὸ δύσκολον πρᾶγμα γιὰ νὰ τα ξεκάμης, ἐξηκολούθησεν ὁ ψευδοχωρικός. Εἶνε ἀκριβὰ καὶ δὲν βρίσκει εύκολα κλεπταπόδοχο, ἵνα γὰρ νὰ τὰγοράσῃ. Μόνο τὸ μάρμπα-Βακούμη ξέρω, καθὼς σὰς εἶπα, ποῦ μπορεῖ νὰγοράσῃ διαμάντια, καὶ σὲ καλὴ τιμὴ μάλιστα.

Ὁ Ματθαῖος Πουλῶ ἔρριψε βλέμμα πρὸς τὸν Βενέδικτον Λέγκρη.

—Καὶ αὐτός... αὐτὸς ὁ Ἑβραῖος...

αὐτὸς ὁ κλεπταπόδοχος. . . εἶπε διστάζων. . . ποῦ κάθεται;

—Νά, ἐδῶ κοντά, εἰς τὸ Ἔλος. . . Τί τρέχει; . . .

Καὶ διεκόπη, ἐκπέμψας γέλωτα ἡχηρότατον.

—Μήπως ἔχετε νὰ του πουλήσετε τίποτε; ἐξηκολούθησε.

Ἦνέ μου ἐμένα, κ' ἐννοία σας!

—Ναί, εἶπεν ὁ Βενέδικτος, ἀποφασίσας νὰποσύρῃ τὴν χεῖρα ἐκ τοῦ θυλακίου του, ἀλλὰ κρατῶν αὐτὴν κλειστήν. Βρήκαμε κάπου-ἐδῶ ἕνα πραγματάκι, ποῦ μποροῦσε ἴσως νὰ το ἀγοράσῃ.

—Δόξα σοι ὁ Θεός! ἐσκέφθη ὁ ψευδοχωρικός. —Γιὰ νὰ ἰδοῦμε λοιπὸν! εἶπε δυνατὰ.

Ὁ Βενέδικτος ἤνοιξεν ὀλίγον τὴν παλάμην καὶ ἔδειξε πρὸς τὸν ψευδοχωρικὸν μίαν πόρπην ἀδαμαντοκόλλητον.

—Καλὰ τὸ εἶπα! ἐσκέφθη οὗτος, συγγρατῶν τὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν τῷ ἐπροξένησεν ἡ ἀποκάλυψις αὐτῇ.

Ἄ, εἶνε πολὺ εὐμορφὸ! εἶπε κατόπι μετὰ ὅπως ἐμπεροπράχμονος, παρατηρῶν τὸ κόσμημα, τὸ ὁποῖον ἐκράτει ὀλονὲν ὁ Βενέδικτος εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ το βλέπῃ ἄλλος, παραμόνον ὁ ἀπέναντί του.

—Τώρα λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ Πέτρος Πομπόνης, —διότι οἱ ἀναγνώσται μας θὰ ἐνόησαν βέβαια ὅτι ὁ ψευδοχωρι-

«Καὶ δι' αὐτὸ εἶχεν ἐξέλθῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μετὰ τῆς ἀνεψίας της.»
(Σελ. 194, στήλ. 6').

κός ήτο αυτός, — αν θέλετε, μπορώ νά σας πιάω 'ς τὸν μπάριπα-Βακούμη. Νά ἰδῆτε πόσο θὰ μείνετε εὐχαριστημένοι!

— "Ε! κάπελα! ἐφώναζε, ρίπτων νόμισμα ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἡ γέρθη καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν τῆς ἐξόδου, ἀκούλουθόμενος ὑπὸ τῶν δύο συντρόφων.

Ἀλλὰ μόλις ἐξῆλθον εἰς τὴν ὁδόν, ὁ Πέτρος ἐσφύριζε, καὶ ἐπιπέσας διαμίας καὶ αἰφνιδίως κατὰ τοῦ Βενεδίκτου, κατάρθρωσε νὰ τὴν ἀραιρέσῃ τὸ κόσμημα.

Συγχρόνως δύο ἄνδρες, ἀκούσαντες τὴν σφύρικτραν, προσέδραμον εἰς βοήθειαν τοῦ Πέτρου, καὶ ἐνῶ ὁ εἰς τὸν ἐδοήθει κατὰ τοῦ Βενεδίκτου, ὁ ὁποῖος ἠγωνίζετο νὰ λάβῃ ὀπίσω τὸ κόσμημα, ὁ ἄλλος ἐπέπιπτε κατὰ τοῦ Ματθαίου.

Ἀλλ' ὁ τελευταῖος οὗτος ἐπρόσθασε νὰ λάβῃ θέσιν ἀμύντης καὶ νὰ ἐξαγάγῃ μίαν κάμιν, τὴν ὁποίαν εἰς μάτην προσεπάθει νὰ τὴν ἀφαιρέσῃ ὁ ἄλλος. Ἐκτὸς τούτου οἱ δαδάται, χωρὶς νὰ γνωρίζουν τί συμβαίνει, ἔσπευσαν ἀνοήτως νὰ λάβουν μέρος ὑπὲρ τῶν κλεπτῶν καὶ κατ' ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐζήτουν νὰ τοὺς συλλάβουν. Οὕτως οἱ κλέπται κατάρθρωσαν νὰ διαφύγουν. Ἀλλ' ὁ Πέτρος Πομπόνης κατεῖχε τοῦλάχιστον τὸ κόσμημα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

ΜΙΑ ΑΚΡΟΑΣΙΣ

Γνωρίζομεν ὅτι, τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὅταν ὁ Ἐκτωρ μετέβη εἰς τὴν Φόρσαν διὰ νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ κλαπέντος κοσμήματος, ὁ Πέτρος τὸ εἶχε μὲν ἀσφαλῶς εἰς τὸ θυλάκιόν του, ἀλλ' εἶπεν εἰς τὸν Ἀκόλουθον νὰ ἐπανέλθῃ τὸ ἀπόγευμα. Γνωρίζομεν ἀκόμη, ὅτι διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἤθελε νὰ τον βασιάνῃ ὀλίγον, καὶ ἴσως μάλιστα νὰ τον κάμῃ νὰ τον ἐκτιμήσῃ περισσότερο, μεγαλοποιῶν πρὸ αὐτοῦ τὰς δυσκολίας, τὰς ὁποίας δῆθεν εἶχε νὰ ὑπερπηδήσῃ, ἕως οὗ ἀνεύρητὴν ἀδαμαντοκόλλητον πόρπην.

Εἰς τὰς τρεῖς μετὰ μεσημβρίαν ὁ Ἐκτωρ μετέβη ἐκ νέου εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ὁ Πέτρος τῷ ἐνεχείρισε τὸ κόσμημα. Ἀλλ' ὅταν ὁ Ἀκόλουθος τὸν ἠρώτησε περὶ τοῦ τρόπου, διὰ τοῦ ὁποίου εἶχε κατορθώσῃ νὰ το εὕρῃ, ὁ κλειδοῦχος προσέλαθεν ὕψος μυστηριώδες καὶ ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν εἴπῃ τίποτε . . . ὅτι μίαν ἡμέραν ἴσως . . . καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἐν τῷ μεταξὺ ἠλπίζειν, ὅτι ὁ Ἀκόλουθος θὰ εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ ὁμιλήσῃ περὶ αὐτοῦ πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα καὶ νὰ τον συστήσῃ εἰς τὴν Μεγαλειότητά Του διὰ τὴν θέσιν τοῦ ἀρχικλειδοῦχου, ἣ ὁποία ἐπρόκειτο μετ' ὀλίγον νὰ κενωθῇ.

Ὁ Ἐκτωρ τοῦ τοῦ ὑπεσχέθη προθύμως καὶ ἠνέχρησεν θερμῶς τὸν νέον του φίλον διὰ τὴν πολίτημον ἐκείνην ἐκδού-

λευσιν. Ἀλλ' ὡς τε ὀλίγον τὸν ἔμελε νὰ μάθῃ πῶς εὐρέθη ἡ πόρπη. Τὴν εἶχε; αὐτὸ ἦτο τὸ πᾶν! Καὶ ἔσπευσε περιχαρὴς εἰς τὸ Ἀρχιεπισκοπικεῖον, διὰ νὰ δείξῃ εἰς τοὺς φίλους του τὸ θαυμασιόν ὄφρυον τῆς Αὐτοκρατείας Ἰωσηφίνης καὶ πρὸ πάντων διὰ νὰ συμμερισθῇ μετ' αὐτῶν τὴν χαρὰν τῆς ἀνευρέσεώς του.

Ἀλλὰ δὲν εὔρε κανένα εἰς τὸ μέγαρον. Μόνον ὁ Ἀρχιεπισκοπικὸς εὐρίσκειτο εἰς τὸ γραφεῖόν του ἐργαζόμενος, ἤξευρε δὲ ὁ Ἐκτωρ ὅτι δὲν ἠγάπα νὰ τον διακόπουν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του ἀνευ ἀπολύτου ἀνάγκης. Ἡ δεσποινὶς Μορανζὴ καὶ ἡ Λουκία εἶχον ἐξέλθῃ.

Πρὸ δύο ἢ τριῶν ἐβδομάδων ἡ Σιδωνία εἶχε χάσῃ ἓνα παπαγάλλον, τὸν ὁποῖον ἠγάπα πολὺ. Κατ' ἀρχὰς εἶχεν ὀρκισθῇ ὅτι δὲν θὰ ἐχάριζε τὴν ἀγάπην της εἰς ἄλλο πτηνόν· κατόπιν ὅμως, σκεφθεῖσα ὀριμώτερον, ἀπεφάσισε νὰ τον ἀντικαταστήσῃ καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶχεν ἐξέλθῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μετὰ τῆς ἀνεψιάς της.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀκόμη δὲν εἶχεν οἰκοδομηθῇ τὸ νέον Λοῦδρον καὶ κατὰ μῆκος τῆς παροχθίου ὁδοῦ εὐρίσκοντο τὰ καταστήματα τῶν πτηνοπωλῶν.

Ἡ Δνὶς Μορανζὴ ἤκουεν ἤδη μετὰ προσοχῆς ἓνα πτηνοπώλην, ὁ ὁποῖος τῇ ἐπεδείκνυε καὶ τῇ ἐξεθεάζε τὰ προτερήματα ἐνδὸς παπαγάλου, φαιού μὲ κεφαλήν ἐρυθράν, — ὁποῖος, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ ἐμπόρου, «ὠμίλει ὡς ἀκαδημαϊκός» — ὅταν λέξεις τινές, ἀκουοῦνται ἐξ ἀποστάσεως δύο βημάτων, εἴλυσαν τὴν προσοχὴν τῆς Λουκίας, ἣ ὁποία ἵστατο ὀπισθεν τῆς θείας της.

Δύο ἄνθρωποι ὑπόπτον ἐξωτερικῶς, ἐνδεδμενὸν ὡς ἐργάται, εἶχον σταματήσει ἐκεῖ, διὰ νὰ κάμουν τόπον εἰς τὰς ἀμάξας. Συνωμίλουν μετὰ πολλῆς ζωηρότητος. Ἀλλ' ἡ Λουκία δὲν ἤκουε παρ' ἀποσπάσματα μόνον ἐκ τῶν φράσεων, τὰς ὁποίας ἔλεγον.

— Ναι, θὰ ἐκδικηθῶ . . . τὸν ἐγνώρισαν πολὺ καλά . . . Ὁ Ἀκόλουθος ἄλβας . . . Ἀπόψε . . . 'ς τὴ Νέα Γέφυρα . . . ὀπίσω ἀπὸ τὸ τετράγωνον . . . ὁ Πέτρος Πομπόνης . . . Διαμάντια . . . Ὡ, θὰ ἐκδικηθῶ! . . .

Ἡ Λουκία δὲν ἤκουσε περισσότερα. Ἀλλ' ἀμέσως ἐφαντάσθη συνωμοσίαν, ἐξυφαινομένην κατὰ τοῦ φίλου της Ἐκτορος . . . Τί νὰ κάμῃ διὰ νὰ τὴν ματαιώσῃ; Νὰ τὴν γράψῃ; — Ἀλλ' ἦτο πολὺ ἀργά· δὲν θὰ ἐλάμβανεν ἴσως τὴν ἐπιστολὴν της ἐγκαίρως. — Νὰ στείλῃ ἄνθρωπον νὰ τον εἰδοποιήσῃ; — Ἀλλὰ ποῖον; — Ὁ Ἀκόλουθος τῇ εἶχεν εἶπῃ τὴν προτεραιάν ὅτι ὁ ἄλλοτε ἐχθρός του Πέτρος Πομπόνης εἶχεν ἀναδεχθῇ νὰ τὴν ἐπανεύρῃ τοὺς ἀπωλεσθέντας ἀδάμαντας. Ἀλλ' ἂν ὁ Πέτρος δὲν εἶχε μεταβληθῇ εἰς εἰλικρινῆ φίλον, καὶ ἂν ἀ-

πεναντίας ἤθελε νὰ σύρῃ τὸν Ἐκτορα εἰς καμμίαν παγίδα; . . . — Ἀπόψε . . . 'ς τὴ Νέα Γέφυρα . . . ὀπίσω ἀπὸ τὸ τετράγωνον . . . (τετράγωνον λέγων ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ἐνδὲ τὸ βῆθρον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἠγείρετο ἄλλοτε ὁ ἀνδριάς τοῦ Ἐρρίκου Δ', κρημνισθεὶς κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν) ἀλλὰ τὸ βῆθρον ἔμεινεν ἐκεῖ, οἷον ἐπεμμένον τὸ μνημεῖον, τὸ ὁποῖον ἠγέρθη κατόπιν, ἐπὶ τῆς Παλινρθώσεως, πρὸς τιμὴν τοῦ δημοτικωτάτου βασιλέως! ὦ, ὦχι! τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο ἐρημον, καὶ πολλάκις εἶχον γίνῃ ἐκεῖ ἐνέδραι κατὰ τῆς περιουσίας καὶ τῆς ζωῆς ἀκόμη τῶν πολιτῶν.

Ὅτι προπάντων ἐτρόμαξε τὴν Λουκίαν, ἦτο ἡ γειτνίασις τοῦ ποταμοῦ. Ὡς πολὺ εὐκόλον ἦτο νὰ ὠθήσουν ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἤθελον παρασύρῃ ἐκεῖ ἀνύποπτον, καὶ νὰ τον ρίψουν εἰς τὸν Σηκουάνα, ὁ ὁποῖος ἔρρεε κάτω ὀρμητικῶς, ἑτοιμὸς νὰ συμπαράσῃ πᾶν ἔχνος ἐγκλήματος.

Τί ἠδύνατο λοιπὸν νὰ κάμῃ ἡ Λουκία ἐνώπιον τοιοῦτου κινδύνου; Ποῖος θὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ προφυλάξῃ τὸν Ἐκτορα;

— Ὁ Αὐτοκράτωρ!

Ναι, ὁ Αὐτοκράτωρ ἠδύνατο τὸ πᾶν! Θὰ μετέβαινε νὰ τον εὕρῃ θὰ τὴν ἔλεγε καὶ ὅσα τῇ εἶχεν εἰπῇ ὁ Ἐκτωρ τὴν προτεραιάν, καὶ ὅσα ἤκουσε παρὰ τῶν δύο ἐκείνων ὑπόπτων. . . Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ σπεύσῃ. . . τὴν ἄμέσως!

Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ δεσποινὶς Σιδωνία ἔκλειε συμφωνίαν μετὰ τοῦ πτηνοπώλου. Ὁ φαιὸς παπαγάλος, ὁ ὁμιλῶν «ὡς ἀκαδημαϊκός», ἦτο πλέον ἰδικός της καὶ ἐδίδο τὴν διεύθυνσίν της εἰς τὸν ἔμπορον, παρακαλοῦσα νὰ τὴν στείλῃ ἀπόψε . . . εἰς τὸ Ἀρχιεπισκοπικεῖον . . . ὁδὸς Σώμης . . .

— Ἐλάτε λοιπόν, θεῖα! εἶπεν ἡ Λουκία, σύρουσα ἐλαφρῶς τὸ φόρεμα τῆς δεσποινίδος Μορανζὴ, ἐλάτε γρήγορα!

— Μιὰ στιγμὴ, ψυχὴ μου, εἶπεν ἡ θεῖα· ἐτελείωσα! — Προσέξατε, κύριε, νὰ μὴ γίνῃ κανένα λάθος, ἐξηκολούθησεν ἀποτεινομένη πρὸς τὸν πτηνοπώλην. Σᾶς εἶπα: Μέγαρον τῶν Ἀρχιεπισκοπικῶν, συνοικία Ἐλους. . .

— Θεῖα, κάμετε γρήγορα, σᾶς παρακαλῶ! ὑπέλαβεν ἡ νεάνις.

— Θὰ ζητήσετε τὴν δεσποινίδα Μορανζὴ, ἐξηκολούθησεν ἡ θεῖα, ὁμιλοῦσα ὁλονὲν πρὸς τὸν ἔμπορον. Καὶ νὰ στείλτε πρὸ τῶν πέντε, διότι δὲν θὰ εὔρετε κανένα.

— Θεῖα, σᾶς παρακαλῶ! ἐπέμεινεν ἡ Λουκία. Κάμετε γρήγορα! Πρόκειται περὶ ζωῆς καὶ θανάτου!

— Περί ζωῆς καὶ θανάτου; ἔπανελαβεν ἡ δεσποινὶς Σιδωνία. Τί λές, ἀγάπη μου; Ἐλα, ἐδῶ εἰμαι, ἡσύχασε!

Καὶ μετὰ τινὰς ἄλλας συστάσεις λεπτολόγους πρὸς τὸν ἔμπορον, ἀπεφάσισε

ἐπὶ τέλους νὰ κολουθήσῃ τὴν ἀνεψιάν της.

Ἀλλ' αὕτη, μὴ δυνάμενη νὰ κρατηθῇ περισσότερο, ἀπῆλθε ταχεῖα ὡς βέλος, καὶ διηυθύνθη πρὸς τ' Ἀνάκτορα τοῦ Κεραμικοῦ.

Ἀπὸ μακρὰν τὴν ἔβλεπεν ἡ δεσποινὶς Μορανζὴ τρέχουσαν κατὰ μῆκος τῆς παροχθίου ὁδοῦ, καὶ ἀρκετὰ δυσχερῆσθαι διὰ τὴν ἀπρεπῆ καὶ ἀνεξήγητον αὐτὴν φυγὴν, τὴν ἠκολούθησε μὲ ὅσην ταχύτητα τῇ ἐπέτρεπον οἱ γερωντικοὶ της πόδες.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Τὸ χρυσὸ Καλοκαίρι καὶ τὸ κοφτερὸ δρεπάνι εἰς τὸ δεξιὸν τοῦ χέρι, ἔστην Ἑλλάδα πάλι φθάνει.

Μὰ δὲν εἶνε ὅπως πέρσῃ λαμπερὸ, σὺν τῷ χρυσάφει καὶ δὲν τραγουδεῖ μὲ χάρι δρασκελῶντας τὸ χωράφι!

— Τί ἔχεις κ' εἶσαι λυπημένο; Πέ μου τί ἔχεις, Καλοκαίρι; — Ἀχ! δὲν βλέπεις ῥατωμένο τὸ δρεπάνι μου ἔστ' ὁ χέρι;

Εἶπε μὲ καρδίᾳ θλιμμένην . . . καὶ ἔστ' ὁ χωράφιον τὴν ἀκρὴ ἀπομείναμε κι' οἱ δύο, κλαίοντες μὲ πόνου δάκρυ,

Ὡς πού ὁ ἥλιος μας ἐπῆρε . . . καί, μὴ φλόγα σὺν καμίνι ρίχνοντα τὸ Καλοκαίρι, ξεφτερώνει καὶ μ' ἀφήνει!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

5 Ἰουνίου.

ΞΕΥΡΑ ὅτι ἡ «Μαρουσία» — εἰς ἐκ τῶν τόμων τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως, — εἶνε ὥρατον μυθιστόρημα πατριωτικόν, καὶ ὅτι ἡ ἡρώς της εἶνε ἀληθὴς ἡ ῥώϊς, κινδυνεύουσα μὲ αὐταπάρνησιν διὰ νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα της. Ἀλλ' ἕως τώρα, δὲν το εἶχα ἀναγνώσῃ. Σήμερον μόλις ἔλαβα κατὰ τύχην τὸ βιβλίον, τὸ ἠνοιξα καὶ διέτρεξα τὰς πρώτας σελίδας. Τούτο ἤρκεσε διὰ νὰ με καθήλωσῃ ἐκεῖ, νὰ με ἀπορροφήσῃ καθ' ὅλον ἡμέραν, νὰ με μαγνητίσῃ. . . Ὡ, τί μαγεία! Δέν το ἄφησα παρὰ μόνον ἀπ' οὗ ἐφθασα εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα, συγκεκινημένος, σκεπτικός, ἔχων ἐνώπιόν μου ἀκόμη τὴν

θαυμασίαν αὐτὴν Μαρουσίαν, τὴν ἡρώϊκην δεκαετίδα κόρη, ἣ ὁποία ἀναλαμβάνουσα τὴν πλέον ἐπικίνδυνον, ἀλλὰ καὶ τὴν πλέον τιμητικὴν ἀποστολήν, διέρχεται διὰ μυρίων περιπετειῶν, προσκρούει κατὰ μυρίων κινδύνων ἀνὰ πᾶν βῆμα ἐν τῇ χώρᾳ τῇ κατεχομένη ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ. Ἀλλ' ἡ χώρα αὕτη εἶνε ἡ πατρίς της, καὶ διὰ νὰ τὴν σώσῃ ἀπὸ τὴν δουλείαν, ἡ Μαρουσία ἀψηφᾷ τὰ πάντα! Ἡ μικρὰ της καρδιά εἶνε πλήρης φιλοπατρίας καὶ τὸ αἶσθημα τοῦτο θωρακίζει τὸ ἀσθενές της στήθος, ἐνδυναμώνει τὰ παιδικὰ της μέλη. Καὶ ἀντέχει, καὶ νικά, μολοντί ἀποθνήσκει ἡ Μαρουσία εἰς τὸ τέλος. . . Ὡ, τί εὐτυχὴς πού εἶνε, αὕτη ἡ τέσσαρς κρᾶ, δυνάμενη νὰ προσφέρει εἰς τὴν πατρίδα της ἐκδοῦλευσιν τόσῃ μεγάλῃ!

Ὡραῖον, ὑψηλόν, θαυμάσιον βιβλίον ἡ Μαρουσία. Καὶ μετὰ τὰς τελευταίας τῆς πατρίδος μας περιπετείας, ἀποκτᾷ νέον θέλγητρον διὰ τὸν Ἕλληνα ἀναγνώστην. Ὡ, πόσον ἠθέλα νὰ το ἀναγνώσουν καὶ οἱ σημερινοὶ φίλοι τῆς Διαπλάσεως — διότι οἱ παλαιότεροι

τὸ ἀνέγνωσαν ὅλοι ἀπλήστως, — νὰ γνωρίσουν καὶ νὰ θαυμάσουν τὴν ἡρώϊκην Μαρουσίαν, νὰ μεταλάβουν καὶ αὐτοὶ ἐκ τοῦ ἀγνοῦ της πατριωτικοῦ αἰσθήματος, τὸ ὁποῖον ἄγει αὐτὴν εἰς τὴν ὑψηλὴν αὐταπάρνησιν καὶ τὴν ἐθελουσίαν! «Καυχώμεθα — ἔγραφε τότε ὁ κ. Παπαδόπουλος, — διότι ἐξελληνίσσαμεν καὶ ἐξεδωκάμεν τὴν Μαρουσίαν, ὡς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ καυχῶνται καὶ οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν, διότι τὴν ἀνέγνωσαν.» Ὡ, ναι, θὰ καυχῶνται!

7 Ἰουνίου.

Φαίνεται ὅτι δὲν ἀρκεῖ νὰ γεννηθῇ κανεὶς πρίγκιψ, δὲν ἀρκεῖ νὰ ρεῖ εἰς τὰς φλέβας του αἷμα βασιλικόν, διὰ νὰ ἔχῃ ὅλας τὰς ἀρετάς καὶ ὅλα τὰ προτερήματα . . .

Ἐσχάτως ἔκαμε τὸν γύρον τοῦ κόσμου τὸ ἔξῃς ἀνέκδοτον τοῦ μικροῦ πρίγκιπος Ἀλεξάνδρου, υἱοῦ τῆς πρίγκιπσσης Βεατρίκης καὶ ἐγγόνου τῆς Βασίλισσης Βικτωρίας:

Ἀπὸ τὴν μητέρα του εἶχε κατορθώσῃ νὰ αποσπάσῃ μίαν λίραν. Τὴν ἐξώδευσεν ἀμέσως καὶ δὲν ἐδίδοται νὰ ζητήσῃ καὶ δευτέραν. Ἡ πρίγκιπισσα Βεατρίκη τοῦ ἠρνήθη καὶ τὸν ἐπέπληξεν. Ἀλλ' ὁ μικρὸς δὲν ἀπελπίσθη καὶ μετὰ ὀριμον σκέψιν, ἀποφασίζει νὰ γράψῃ εἰς τὴν μάμην του, ζητῶν χρήματα.

Νέα ἀποτυχία. Ἡ Βασίλισσα Βικτω-

ρία, προειδοποιημένη ὑπὸ τῆς θυγατρὸς της, ἀντὶ νὰ του στείλῃ τὴν Χρυσή — κατὰ τὸν Ἀναγιάν μας, — τοῦ ἔστειλε τὴν Χρυσή — δηλαδὴ μίαν ἐπιστολήν μὲ πολλὰς συμβουλὰς καὶ πολλὰς ἐπιπληξεις . . .

Ἀλλ' ὁ μικρὸς καὶ πάλιν δὲν ἀπελπίσθη. . . Φαντάζομαι τὴν ἐκπληξὴν τῆς χαριτοβρότου Ἀνάσσης, ὅταν τὴν ἐπομένῃ λαμβάνει τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν ἐκ μέρους τοῦ χαριτοβρότου ἐγγόνου της:

«Ἀγαπητὴ μου Γιαγιά. Ἐλάβον τὴν ἐπιστολήν σας καὶ σπεύδω νὰ σας ἀπαντήσω, διὰ νὰ μὴ στενοχωρῆσθε τυγχόν, συλλογίζομένη ὅτι μὲ ἀπελπίσατε διὰ τῆς ἀρνήσεώς σας. Αἱ συμβουλὰί

σας ἦσαν πολὺ καλαὶ καὶ σας εὐχαριστῶ. . . Ἐπώλησα τὴν ἐπιστολήν σας ἀντὶ 4 λιρῶν καὶ 10 σελινίων.»

Ὁ κατέργαρος! Ἐσκέφθη νὰ πωλήσῃ τὴν ἐπιστολήν τῆς μάρμης του εἰς ἓνα συλλέκτην αὐτογράφων! Καὶ τὸ κατόρθωμά του τὸ ἐδημοσίευσαν ὅλοι αἱ ἐφημερίδες — ἐννοεῖται εἰς βάρος τοῦ ἐνδεκαετοῦς πρίγκιπος, διότι κανεὶς βέβαια δὲν εἶχε

τὸ θάρρος νὰ τον συγχαρῇ διὰ τὴν εὐφυίαν του . . .

Ἀθηνῆμερον.

Καὶ τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο μοὶ ἐνθυμίζει ἓνα ἄλλον ἔργον — κοινὸν θνητὸν εὐτυχῶς, — ὁ ὁποῖος ἠγάπα πολὺ τὴν μάμην του, διότι . . . κάπου κάπου τοῦ ἐδίδεν ἀπὸ μίαν δραχμήν.

Μίαν ἡμέραν τοιαύτης γενναιοδωρίας, ὁ μικρὸς ἀνέκραξεν ἐνθουσιασμένος:

— Ἀχ, γιαγιάκα μου! Πῶς ἤθελα νὰ εἶχα δύο γιαγιάς! — Καὶ γιατί, παιδί μου; — Νὰ . . . τώρα θὰ εἶχα δύο δραχμές!

Ἡ ἀξιοπρέπεια εἶνε ὅλως ἀσχετος μὲ τὴν εὐγένειαν τῆς γεννήσεως καὶ μὲ τὸν πλοῦτον. Πλουσιώτατοι μεγίστανοι ἐφάνησαν πολλάκις ἀναξιοπρεπέστατοι. Ἀπεναντίας καὶ ὁ πτωχότερος ἐργάτης εἰμπορεῖ, ἂν θέλῃ, νὰ εἶνε ἀξιοπρεπής. Φ.

ΑΡΕΤΗ ΚΑΙ ΑΔΙΚΙΑ

Καὶ τί με μέλει ἂν πλουτῇ ὁ τάδε καὶ ὁ δεῖνος ἀπὸ τὴν ἀδικίαν!

Ἐγὼ τιμῶ τὴν ἀρετὴν ποῦ με λαμπρὰς ἀκτῖνας στολίζει τὴν πτωχεῖαν.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΝΝΟΣ

Η ΜΑΡΟΥΣΙΑ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

ΤΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ, πρέπει να γίνει κάτι τι και δι' αυτά τα ευλογημένα ψευδώνυμα! Πρέπει να ληφθῇ ἕνας φραγμός εἰς τὴν πλημύραν αὐτῆν, εἰς τὸν κυκεῶνα αὐτῶν ψευδωνύμων, ὁ ὁποῖος μ' ἔχει παραξάλισεν τόσο, ὥστε δὲν ἤξεύρω πλέον ποῦ εὐρίσκωμαι!

Δὲν παρέρχεται ἐβδόμας χωρὶς νὰ προστεθοῦν δέκα τουλάχιστον νέα ψευδώνυμα! Δὲν παρέρχονται δύο μῆνες, χωρὶς κάθε φίλος

μου νὰλλάξῃ δύο τουλάχιστον ψευδώνυμα! Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; Σύγχυσις, χάος, παραξάλῃ, ἀπώλεια χρόνου, λάθη.

Ἄλλοτε τὸ πρᾶγμα ἦτο πολὺ εὐκολώτερον. Οἱ λαμβάνοντες ψευδώνυμα ἦσαν ὀλίγοι, τὰ ἐκρατοῦσαν μυστικά καὶ δὲν τα ἤλλαζον τόσο ἐυκόλως. Τότε κ' ἐγὼ τὰ ἐνθυμούμην σχεδὸν ὅλα ἀπέξω καὶ ἤξευρα ὅτι ὁ τάδε φίλος μου π. χ. ὀνομάζεται "Εσπερος". Ἀλλὰ σήμερον ποῦ! Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐχόντων ψευδώνυμον ἐδεκαπλασιάσθη καὶ αἱ ἀλλαγαὶ εἶνε τόσο συχναί, ὥστε ἀδύνατον νὰ εὐρῶ ἐν ψευδώνυμον χωρὶς νὰ προστρέξω εἰς τὸ Λεξικόν! Καὶ ποῦ νὰ ἤξεύρω πλέον πῶς λέγεται ὁ τάδε φίλος μου, ἂν οὐ ἔχῃ τρία καὶ τέσσαρα ψευδώνυμα, τὸ ἐν ἐνεργείᾳ καὶ τὰ ἄλλα μὲ τὸ πρῶν; Ὡ, αὐτὰ τὰ πρῶν καὶ τὰ πρῶν! Ξεύρετε τί εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ Ἀνανίας; «Διὰ νὰ εὐρῶ σήμερα ἕνα πρῶν, ἔχασα ὅλον μου τὸ πρῶν...»

Ἀλλὰ θὰ μου εἰπῇτε: Ἄφ' οὗ λοιπὸν προδίδεται τὸ ψευδώνυμον μας, δὲν πρέπει νὰ το ἀλλάξωμεν;—Κ' ἐγὼ θὰ σας ἀποκριθῶ: Καὶ διατί νὰ προδίδεται; Ἐγὼ βέβαια δὲν το προδίδω διότι—βεβαιωθῆτε,—δὲν με συμφέρει αὐτὸ καὶ καὶ οὐδένα τρόπον. Διατί νὰ μὴ το κρατῇτε μυστικόν; Δὲν ἤξεύρετε ὅτι καὶ εἰς ἕνα μόνον ἂν το εἰπῇτε θὰ το μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος; Καὶ ἂν οὐ σεῖς δὲν ἡμπορεῖτε νὰ το κρατῆτε, πῶς θέλετε νὰ σὰς το κρατῇ ὁ ἄλλος;

Ἀφίνω δὲ καὶ μερικὸς—μερικὸς, οἱ ὅποιοι ἀλλάζουν ἔτσι ἀπὸ ἰδιοτροπίαν, διότι ἐβαρύνθησαν ἐν ψευδώνυμον, χωρὶς νὰ εἶνε καμμία ἀνάγκη νὰ το ἀλλάξουν!

Τὸ εἶπα χιλιάκις: Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ψευδωνύμου μου δίδει με γάλλον κόνον. Πρέπει νὰ διαγράψω τὸ παλαιὸν ἀπὸ χίλια μέρη, πρέπει νὰ ἐγγράψω τὸ νέον εἰς χίλια μέρη, νὰ το εἶπω εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν, νὰ διορθώσω τὸ Λεξικόν. Αὕτῃ ἡ δουλειὰ γίνεται καθημέραν. Πρέπει νὰ ἔχω ἕνα ἰδιαίτερον ὑπάλληλον μόνον διὰ τὰ ψευδώνυμα! Ἄν συσχετίσητε μάλιστα μὲ τὰ ψευδώνυμα καὶ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Μικρῶν Μυστικῶν, ἂν ἐνθυμηθῇτε ὅτι πολλοὶ ζητοῦν ἀνταλλαγὴν ἀπὸ ἄλλους μὲ τὰ πρῶν ἢ τῶν ψευδωνύμων, ὅτι πολλοὶ ἀγνοοῦντες τὰ πρῶν καὶ τὰ ὑπὸν, ζητοῦν πολλάκις ἀνταλλαγὴν ἀπὸ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, μὲ διάφορα ψευδώνυμα,—θὰ ἴδῃτε ὅτι πρέπει νὰ τα ἐνθυμῶμαι καὶ νὰ τα κρατῶ ὅλα, νὰ ἔχω δηλαδὴ ἰδιαιτέραν ὑπηρεσίαν ψευδωνύμων. Ἰδοὺ λοιπὸν μία ἀπώλεια χρόνου καὶ ἐν ἐξοδὸν σημαντικόν, ἐκτὸς τῆς συγχύσεως καὶ τῆς παραξάλῃς.

Ἐπειτα πολλοὶ ἐπιμένουν νὰ λαμβάνουν ψευδώνυμα, τὰ ὁποῖα ὁμοιάζουν μὲ ψευδώνυμα ἄλλων. Ἀλλῃ σύγχυσις αὐτῇ. Νὰ ἐνθυμῇται ὅτι ἄλλος εἶνε ὁ Πρωῖνος Ἀστὴρ καὶ ἄλλος ὁ Ἀστὴρ τῆς Πρωίας, ἄλλος ὁ Λέων τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἄλλος ὁ Ἀφρικανὸς Λέων...

Ἄλλοι πάλιν θέλουν καὶ καλὰ νὰ λάβουν ψευδώνυμα ἐ-

παναστατικά, ἀναρχικά, ἡρωϊκά κτλ. Ἄλλος κίνδυνος ἐκ τούτου: ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ φύλλου εἰς μέρη, ὅπου τοιαῦτα ψευδώνυμα δὲν ἤχουν καλῶς. Οἱ ἐν Τουρκίᾳ συνδρομηταὶ μου μ' ἐννοοῦν κάλλιστα.

Ἄλλοι πάλιν θέλουν ὡς ψευδώνυμα ὀνόματα ἀνδρῶν συγχρόνων, ζώντων, τὰ τέκνα τῶν ὁποίων λαμβάνουν ἴσως τὸ φύλλον μου. Καὶ ὅταν βλέπουν εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς των, δὲν θὰ ὑποθέτουν ὅτι ἀπευθύνονται πρὸς αὐτόν; Π. χ. πενήντα ἐξήτησαν τὸ ψευδώνυμον Σ. μ. ο. λ. ἐν σ. κ. ε. . . ἔ, τὸ νομίζετε σωστὸν αὐτό;

Καὶ σημειώσατε ὅτι, ὅταν θέλῃ κανεὶς νὰλλάξῃ τὸ ψευδώνυμον του, ἢ ὅταν ἐπιμένῃ νὰ λάβῃ ἐν ὀρισμένον ψευδώνυμον, θέλει καὶ καλὰ νὰ τοῦ κάμω τὴν χάριν καὶ δυσχεραστῇται ἁπλῶς ὅταν ἀναγκάζωμαι νὰρνηθῶ. Καὶ διὰ νὰ λείψουν πλέον αὐτὰ τὰ ἄτοπα τὰ μεγάλα, καὶ αἱ δυσχερεῖς αἱ μικραὶ, ἀπεφάσισα νὰ λάβω μερικὰ ἀναγκαιότατα μέτρα καὶ νὰ δημοσιεύσω τὸν ἐπόμενον Κανονισμόν, ὁ ὁποῖος θὰ ἰσχύῃ δι' ὅλους αὐστηρότατα. Δι' αὐτοῦ ἐλπίζω νὰ ἐπιτύχω τρία μέτρα ἀγαθὰ: Α') νὰ συνειθίσω τοὺς φίλους μου νὰ κρατοῦν τὰ μυστικά των, διὰ νὰ μάθουν κατόπιν νὰ σέβωνται τὰ μυστικά των ἄλλων· Β') νὰ τακτοποιήσω τὸν ροῦν τῶν ψευδωνύμων, ὁ ὁποῖος κινδυνεύει νὰ με πλημμυρίσῃ, ὀρμητικὸς καὶ ἀκανόνιστος, ὅπως εἶνε τώρα, δηλαδὴ νὰ τακτοποιήσω τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ψευδωνύμων, οἰκονομοῦσα πολὺ τιμὸν χρόνον καὶ ἀποφεύγουσα τὴν σύγχυσιν καὶ τὰ λάθη· Γ') νὰ συντελέσω ὥστε οἱ φίλοι μου νὰ ἔχουν πάντοτε ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον νὰγαποῦν καὶ νὰ προφυλάσσουν, καὶ κατόπιν νὰ το ἔχουν ὡς τὴν γλυκυτάτην ἀνάμνησιν τῶν νεανικῶν των ἡμερῶν. «Μίαν φορὰν ἤμουν κ' ἐγὼ ὁ Κ. ὁ μ. ὁ ν. Μ. ο. ν. τ. ε. χ. ρ. ὁ τ. ο.ς τῆς Διαπλάσεως», λέγει σήμερον, ἐνθυμούμενος μὲ ἀγαλλίαν τὰ παιδικὰ του ἔτη, ὁ συνεργάτης μου κ. Ξενοπούλος. Ἄν εἰς τὸ διάστημα μιᾶς πενταετίας, ἤλλαζεν ἑκατὸν ψευδώνυμα, θὰ ἐνθυμεῖτο πλέον κανέν;

Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ Κανονισμός. Μελετήσατέ τον καλὰ, μὲ τὴν βεβαιότητα, ὅτι οὐδεμία παράβασις αὐτοῦ θὰ ἐπιτραπῇ ποτε εἰς κανένα.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἄρθρον 1.—Πᾶς συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» ἢ ἀδελφὸς αὐτοῦ, δικαιούται νὰ λάβῃ δωρεὰν ἐν μόνον ψευδώνυμον καθ' ὅλην τὴν περίοδον τῆς συνδρομῆς του.

Ἄρθρον 2.—Ἄν κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἀναγκασθῇ ποτε δι' οἰονδήποτε λόγον νὰλλάξῃ ψευδώνυμον, ὀφείλει νὰ στείλῃ συγχρόνως μὲ τὴν πρότασιν του καὶ μίαν δραχμὴν. Ἐκ τοῦ ποσοῦ τοῦ τούτου, ἐν μέρος θάφαιρηται διὰ τὰ ἐξοδα τῆς ὑπηρεσίας τῶν Ψευδωνύμων, τὸ δὲ ὑπόλοιπον θὰ κατατίθεται εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων Μαθητῶν.

Ἄρθρον 3.—Τὸ ἐκλεγόμενον ὑπὸ τοῦ συνδρομητοῦ ψευδώνυμον πρέπει νὰ ἐγκριθῇ καὶ ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως. Δύναται ὅμως ὁ συνδρομητὴς νὰ στείλῃ πολλὰ ψευδώνυμα τῆς ἀρεσκείας του, ἀναθεῖται εἰς τὴν Διάπλαιν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐκλογῆς τοῦ καταλληλοτέρου. Ἡ ἐγκρίσις ἢ ἡ ἀπόρριψις ἢ ἡ ἐκλογὴ ἐνὸς ψευδωνύμου ἀνακοινούται πρὸς τὸν προτείνοντα διὰ τῆς Ἀλληλογραφίας τοῦ φύλλου.

Ἄρθρον 4.—Ἀπαράδεκτα κατ' ἀρχὴν εἶνε τὰ ψευδώνυμα: α') τὰ ἀνήκοντα ἤδη εἰς ἄλλους, διατελοῦντας ἐπὶ συνδρομητάς· β') τὰ ὁμοιάζοντα πρὸς ἄλλα προεγκριθέντα· γ') τὰ δυνάμενα νὰ παραβλάψωσι τὰ συμφέροντα τοῦ φύλλου, θεωρούμενα ὡς ἐπιλήψιμα ὑπὸ τῆς λογοκρισίας ξένων Κρατῶν καὶ δ') τὰ ὀνόματα συγχρόνων ζώντων ἀνδρῶν.

Ἄρθρον 5.—Ὁ παρὼν Κανονισμὸς ἰσχύει ἀπὸ σήμερον, 14 Ἰουνίου 1897.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΖΑΒΟΥΛΩΝ

[Ἱστορικὸν διήγημα]

(Συνεχία: Ἰδε σελ. 188).

Εἰς τὸ σύνταγμα μου, ὡς στρατιώτης δὲν διεκρίνετο ἦτο εἰς κοινὸς τύπος, ἐντελὼς ἀσκήμαντος. Ἦλθεν ὕστερα ὁ πόλεμος· οὐδεὶς ποτε εἶδε τὸν Ζαβουλὼν εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ πυρός! κατόπιν ἐπληροφόρηθη, ὅτι κατῴρωνε πᾶν-τοτε νὰ εὐρίσκειται ἐκτὸς τῆς μάχης, εἰς τὴν οὐραγίαν συνήθως... καὶ ὅζο το μᾶθετε πῶς.

Ἡμέραν τινὰ τοῦ φοβεροῦ ἐκεῖνου χειμῶνος, ἐπρόκειτο νὰ τοποθετηθῶ μὲ τοὺς στρατιώτας μου ἐπὶ τῆς μικρᾶς κοιλάδος τοῦ Ἐπερμῶν, καὶ ἐκεῖ νὰ μείνω τοὺς ἑλθούσας μᾶς Πρώσσους. Τὸ στρατιωτικὸν μου ἀπόσπασμα ἦτο ἐκ τῶν ἀνιχνευτικῶν προφυλακῶν. Αἱ διαταγαὶ εἶχον ὡς ἐξῆς: Νὰ μείνω ἐκεῖ ἀποπλανῶν δὲ τὸν ἐχθρόν, νὰ παραμείνω ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον, καὶ τέλος νὰ ὑποχωρήσω, διὰ νὰ συνενωθῶ μετὰ τοῦ κυρίου σώματος, ἀναδιοργανῶν τοὺς ὑπ' ἐμὲ ἀνδρας ὅσῃ τὸ δυνατόν τελειότερον.

*

*

Τὸ αὐτὸ τῆς ἀφίξεώς μας ἐσπέρας, κατόικος τις τοῦ χωρίου μὲ ἀνεξήτει ἐπιμόνως τὸν εἶχον ληστεύσει, καθ' ἣν ὥραν ἀπουσίαζεν ἐκ τῆς οἰκίας του τῷ ὑπεξήρεσαν 500 φράγκα, τὰ ὁποῖα εἶχε κρύψῃ ἐντὸς σκάφης, ὑπὸ τὰ ὑπολείμματα ἀλευροζύμης. Τὸν κλέπτην, ὡς μοι εἶπε, συνέλαβεν ἐπαντοφώρῃ μὲ ἀλευρωμένας τὰς χεῖρας!

Ἐπεσχέθη εἰς τὸν ληστευθέντα χωρικόν, ὅτι θὰ τον ἱκανοποιήσω τάχιστα, ἂν τηρήσῃ ἄκραν μυστικότητα καὶ ἀναμείνῃ, ἐπὶ τοῦ παρόντος σιωπῶν.

Τῇ ἐπαύριον, ἅμα ἐσάλπισε τὸ προσκλητήριο, προσεκάλεσα τὸν χωρικὸν πρὸ τῶν παρατεταγμένων εἰς γραμμὴν στρατιωτῶν μου. Καὶ ἐκεῖ ὁ χωρικός, κραυγάζων καὶ τείνων τὰς χεῖράς του, μοι δεικνύει τὸν κλέπτην.

Ἦτο ὁ Ζαβουλὼν!

Ὁ ἄθλιος! ἔγεινεν ὠχρὸς ὡς ὁ θάνατος· ἡσθάνθη προβάλλουσιν τὴν εἶδη-χθὴ μορφήν τοῦ ἐγκλήματός του. Ἐνόησεν, ὅτι ἀνεκαλύφθη!

Προσκληθεὶς ἐξῆλθε τῆς γραμμῆς καὶ ὠδηγήθη εἰς τὴν σκηνήν μου· ἀμέσως ἐπελήφθη ἀνακρίσεως ἐνώπιον τοῦ χωρικοῦ.

— Σὺ ἔκλεψες αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου 500 φράγκα;

— Ναί· ἀπεκρίθη.

— Καὶ τί τα ἔκαμες;

Ὁ ἐνοχὸς ἐβύθησεν ἀμέσως τὴν χεῖρά του εἰς τὸν θύλακα τῆς περισκελίδος του καὶ λύσας τὴν ἄκραν τοῦ μανδηλίου του, μοι ἐνεχείρισε τέσσαρα χρυσὰ ἑκατόδραχμα.

— Ὅχι! ἦταν πέντε! ἔκραζεν ὁ χωρικός.

Ὁ Ζαβουλὼν ἀταράχως προσέθηκε:

— Ναί, ἀλήθεια.

— Καὶ ποῦ λοιπὸν εἶνε τὸ πέμπτον;

— Δέν το ἔχω πλέον!

— Ἀς ἐξετάσωμεν, ὑπέλαβον ἐγώ· διότι εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ἐσπατάλησαι σὺ τόσα χρήματα εἰς διάστημα μιᾶς νυκτός! Λέγε μας λοιπὸν, τί τα ἔκαμες;

Ἀμα τῷ εἶπον τὰς λέξεις αὐτάς, ἐσταύρωσεν ἐπὶ τοῦ στήθους τὰς χεῖράς του, μὲ ἡτένισε καὶ ἐψέλλισε:

— Δέν το ἔχω... Εἰμπορεῖτε νὰ με ψάξετε... δέν το ἔχω... δέν εἰμπορῶ νὰ σας εἶπω τί το ἔκαμα... δέν θὰ σὰς το εἶπω!

Καὶ τῷ ὄντι, ἐπίμονος σιωπὴ ἐσφράγισε τὰ ὠχρὰ χεῖλη του.

Ἐν τούτοις δὲν ἀπηλπίσθη προέτρεψα τὸν χωρικὸν νὰ ἀπέλθῃ καὶ τῷ συνέστησα νὰ τηρήσῃ ἀκόμη τὴν μυστικότητα, ἂν ἤθελε νὰ ἐπανεύρῃ καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῶν χρημάτων του ἐπανήλθον πρὸς τὸν Ζαβουλὼν καί, μὲ στρατιωτικὴν αὐστηρότητα, τῷ εἶπον:

— Ἐκλεψας ἐν καιρῷ πολέμου καθ' ὃν χρόνον ἀντιμετωπιζόμεν τὸν ἐχθρόν! Εἶμαι ὁ δικαστὴς σου καὶ εἰμπορῶ νὰ σε τουφεκίσω ἀμέσως!

Οὗτος ὅμως, ἀνυψώσας τὴν κεφαλὴν του, μοι ἀπεκρίθη μὲ σταθερὰν καὶ ἀποφασιστικὴν φωνήν:

— Κάμετε τὸ καθήκόν σας! εἶμαι ἐτοιμος!

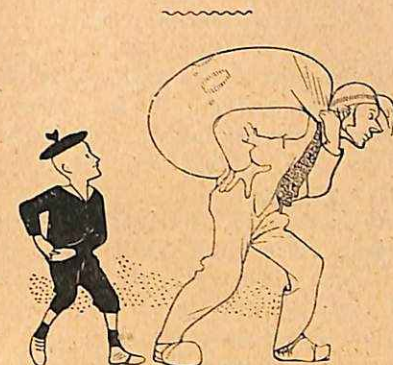
Ἀλλ' ἐγὼ καὶ πάλιν ἐπιμόνως τῷ ἐξήτησα τὰ χρήματα, οὗτος ὅμως ἐπίσης ἀκλόνητός μοι ἐπανελάβε:

— Δέν τα ἔχω! καὶ θὰ πεισθῇτε, ὅτι σας λέγω τὴν καθαρὰν ἀλήθειαν, ὅταν θὰ ψάξετε τὸ νεκρὸ μου κορμί! Καὶ προσέθεσεν: Ὁ πατέρας μου εἶνε τίμιος ἄνθρωπος! Τὰ πέντε μεγαλύτερά μου ἀδελφὰ ὑπηρετοῦν εἰς τὸν στρατόν, σὺν καλὰ παλληκάρια... Δοχαγέ μου, κάμετέ μου τὴν τελευταίαν αὐτὴν χάριν, ποῦ ἕνας ἐτοιμοθάνατος σὰς ζητεῖ! Ὁ χωρικός δὲν εἶπε εἰς κανένα τίποτε· κανεὶς δὲν γνωρίζει ἂν ἔκλεψα... ἂς μὴ μάθῃ λοιπὸν ψυχὴ ἄνθρωπου τὴν αἰτίαν τοῦ θανάτου μου... αὐτὸ θὰ φέρῃ τὴν ἀτιμίαν εἰς ὅλον μας τὸ σπιτί!... Κάμετέ μου, ὅτι σὰς ζητῶ μὴ μοῦ το ἀρνηθῇτε, καὶ ὁ Θεὸς θὰ σὰς το ἀνταποδώσῃ!... Σὰς λέγω καὶ αὐτό· πρὶν με τουφεκίσουν, ἐμπρὸς εἰς ὅλους τοὺς συντρόφους μου θὰ πτύσω τὸν ἐπιλογίαν Πριε, τὸν συχαμένο, τὸν ἄτιμον ἐκείνον ἄνθρωπον... καὶ τότε, μόνον τότε, ἀφοῦ μὲ καταδικάσατε, θὰ πῶ με ἀναπαυμένη τὴ συνειδήσί μου.

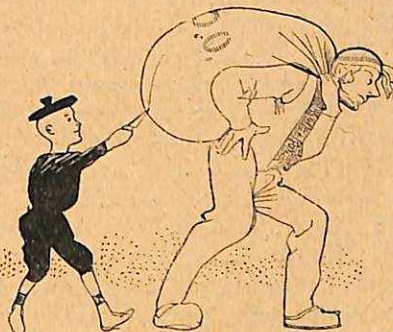
(Ἐπεται συνέχεια.)

[Georges Mitchell]. I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΛΕΥΡΟΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ

Νὰ ὁ Κακκινόγυλος φορτωμένος μ' ἕνα σακί ἀλεύρι. Σὺν νὰ τοῦρχειται λίγο βαρὺ· νὰ βγάλω τὸ σογιὰ μου νὰ τοῦ το ἐλαφρώσω.

Λίγο ἀκόμη νὰ κόψω, θάρχησῃ νὰ χύνεται, καὶ ὅσῃ νὰ το πάρῃ εἶδῃς φεύγω ἐγὼ μὴ χαρά.

Ὡ! π' εἶν' αὐτό... Ἀλευροκατακλυσμός! Ἀμάν, ἐστραβώθηκα! ἐπνίγηκα!... ἔ, φθά-νευ! φθάνει πιά!...

Ποῦ με πηγαίνει, κύρ Κακκινόγυλε; Στὴν Ἀστυνομία; Δέν φταίω ἐγὼ... ὁ σογιὰς μου!

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

(Συνέχεια) (De Sel. 188)

«Νά την φάμε!» Για μένα ώμιλούσαν αυτοί οι άνθρωποι... Νά με φάγουν! «ΗΘελαν να φάγουν έμέ... την Άσπρουλα!» Ω, τί δυστυχία, να μη θελήσω να χορεύσω...

«Αν ήμπορούσα, θα έχορευα τώρα και χωρίς μουσική... Άλλά πού! Η Γίθα, εξηπλωμένη κατά γής, μ' έκρατούσε τόσο σφιγμένα εις τὰ γόνατά της, ώστε μου ήτο αδύνατον να ξεφύγω. Τί δυστυχής πού ήμουν! Έβέλαξα, έκλαια, εφώναξα... Άλλά ποιος να μάκούση;

«— Τό κρέας θά το ψήσουμε και θά το φάμε» έλεγαν ο άρχηγός. Τα κόκαλα θά τα δώσουμε εις τους σκύλους. Τό δέρμα και τὰ κέρατα θά τα πάρουν η Γίθα και ο Τσίκος πού μάς την έφεραν. Με τό δέρμα ο Τσίκος θά κάμει μια ζώνη και τὰ χρυσά κέρατα θά τα φορή η Γίθα, όταν θά λήη την τύχη, δια να φαίνεται πειό μάγισσα, ε ; ;»

«Η Γίθα έγελούσεν, ο Τσίκος έγελούσεν, όλοι έγελούσαν και έδειχναν τὰ άσπρα δόντια, πού έμελλαν να με φάγουν! Έκείνοι πού είχαν παίξει βιολί, έοριπταν ξύλα εις την φωτιάν πού έμελλε να με ψήση, και ένας άλλος έξυνεν ένα κλάδον βαλανιδιάς, δια να τον κάμει σούδλαν... Άλλοίμονόν μου!

«Η μητέρα μου τότε μ' έσωσεν από τον λύκον εις εκείνο τό δάσος... Εις τοῦτο τό δάσος, ποιος θά μ' έσωζε τώρα από τὰ δόντια των Άτσιγγάνων; Ω, ήτο φοβερόν...

«Και εξακολουθούσα να βελάζω και να κλαίω, με την έλπίδα να τους συγκινήσω.

«— Άστεία είναι! έλεγαν. Νομίζει κανείς ότι ξεύρει τί της μαγειρεύομεν...»

«Άλλοίμονον, τό ήξευρα... Άλλ' όσφ και αν έκλαια, κανείς δεν μ' έλυπειτο.

«— Μπέεεε! Μπέεεε! μου έλεγαν ή δικέφαλη γίδα. Τί τα θέλεις τώρα! Αυτά έχει ή ζωή!

«Ο γάιδαρος ώγκάνιζε και μου έλεγε: «Αυτά είναι περιττά. Πρέπει να υποταχθής εις τό πεπρωμένον σου!»

«Ο άνεμος έσειε τὰ φύλλα των δένδρων, τὰ όποια μου έψιθύριζαν, όπως ο γάιδαρος και ή γίδα: «Αυτά έχει ή ζωή! Πρέπει να υποταχθής εις τό πεπρωμένον!»

«Όλοι ήσαν εναντίον μου, άνθρωποι, ζώα, στοιγεία. Και αυτοί οι άστέρες, οι όφθαλμοί του ούρανού, μ' εκύτταζαν με άσπλαγγνίαν. «Ω, τί δυστυχής γίδα πού ήμουν!

«— Δός μου την έδω!» έίπεν ο άρχηγός.

«Η Γίθα έσηκώθη και με ώδήγησεν από τὰ κέρατα προς τον Άτσιγγανον.

Χωρίς καμμίαν έλπίδα, μηχανικώς, ήρχισα να φωνάζω με όλην μου την δύναμιν: «Μπέεεε! Βοήθεια! Βοήθεια!»

«Κάτι γαυγίσματα μου άπήντησαν από μακράν. Ήτον ο Πιστός. Με άκουσε και μου εφώναξε: «Έφθασα! Έφθασα!»

«Θά έφθανε... Άλλά ήτο πολύ άργά! Ο Άτσιγγανος έβγαλεν από την μέσην του ένα μεγάλο, μεγάλο μαχαίρι και θά μ' έσφαζε...

«Μπέεεε!» έκαμα δια τελευταίαν φοράν, ύστερα έκλεισα τὰ μάτια. Τό γαυγισμα έπλησίασε και μ' έκαμέ να τ' άνοίξω. Ο Πιστός έωρμησε σαν άστραπή, έπήδησεν επάνω από τους Άτσιγγάνους, έχύμηξεν ίσια εις τον Άρχηγόν και του εδάγκασε τό χέρι, πού έκρατούσε την μάχαιραν.

«Ωωω! έκαμεν εκείνος τ' είν αυτό πάλι τό λυσσασμένο;»

«Και καταφέρει δυνατά τον γρόνθον του επάνω εις τό ώραϊον κεφάλι του Πιστού. Ο φίλος μου έπεσε κάτω άναίσθητος. Μου έφάνη ότι άπέθανεν. Άλλ' είχε ζαλισθί μόνον, και ο Τσίκος, ο όποιος τό ένόησεν, έτρεξε, του έπέρασε ένα σχοινί 'ςτό λαιμό και τον έδεσεν εις ένα δένδρον εκεί πλησίον. Όταν τον είδα νάνοιξη πάλιν τὰ μάτια και να πατήση εις τὰ πόδια του, μ' έπιασε τέτοια χαρά, πού έλησμήνησα εύθως τους ιδιούς μου κινδύνους. Άλλως τε είχα άποφύγη τον άμεσον κίνδυνον. Ο Άρχηγός έπλυνε τό χέρι του και το έδεσε μ' ένα κουρέλι. Φαίνεται ότι προς τό παρόν με είχε λησμονήσει. Έν τώ μεταξύ, οι ύπηρέται οι όποιοι βέβαια άκολουθούσαν τον Πιστόν, θά έφθαναν και θά μ' έσωζαν.

Άλλ' ο Πιστός ένόησε τί έσκεπτόμην και μου έίπε: «Άσπρουλα, δεν έρχεται κανένας! Δεν έκατάλαβαν τί τους έλεγα. Τους έτραβούσα από τὰ φορέματα, τίποτε! Έπί τέλους έθύμωσαν και μ' εκτύπησαν... Ο Μαμμούθ θά ήρχετο, αν ήταν έλευθερος. Άλλ' αυτός, βλέπεις, δεν ήμπορεί ναπομακρυνθί από την θύραν, πού φυλάττει. Τότε λοιπόν είπα: άς πάγω μόνος μου, να κάμω ό,τι ήμπορέσω.

«— Και μου έσωσες την ζωήν, Πιστέ μου! Άλλά όλίγον έλειψε να φονευθής έσύ!

«— Ναι! ο κακός εκείνος άνθρωπος μ' εκτύπησε πολύ δυνατά. Άλλά τώρα πειά δεν μου πονεί. Και έχω μια χαρά!»

«Ω, τον καλόν μου τον Πιστόν!... Ήμεθα ευτυχής και οι δύο, εκείνην την στιγμήν. Άλλά διατί άρά γε; Ο έρχομός του Πιστού δεν μου έσωσε την ζωήν άνέβαλε μόνον την ώραν του θανάτου μου.

«— Ε, λοιπόν; έξεχάσαμε την γίδα; έίπε τότε κάποιος από τους άτσιγγάνους.

«— Ά, ναι! έίπεν ο Άρχηγός, ο όποιος είχε δέσει τό χέρι του. Φέρε μου την έδω!»

«Πάλιν ή Γίθα μ' έπήγε κοντά του. Πάλιν εκείνος έπιασε τό μαχαίρι του... ο Πιστός σαν τρελός άρχισε να γαυγίζει και έδοκίμασε να σπάση τό σχοινί του, δια να έλθη προς βοήθειάν μου...

«— Ο σκύλος αυτός θά πνιγί, έίπεν ο άρχηγός και εις ένα κίμα, γιατί εις ευμορφος. Τσίκε! κλειστό τον μέσα 'ςτ' άράξι.»

Ο Τσίκος ύπήκουσεν άμέσως και έπηρεν από εκεί τον μικρόν μου φίλον, με όλην του την άπελπισμένην αντίστασιν. Έφώναξα: «Άντίο, Πιστέ μου! Χαίρε, φίλε μου!» και έκλεισα πάλιν τὰ μάτια.

«Ούρρα! Ούρρα!» ήκούσθη τότε μία εξαφνική φωνή, πολύ φαιδρά, και συγχρόνως κάτι βήματα γρήγορα. «Ούρρα! Ζήτω! Νά πρᾶμμα έδω!»

«Άνοιξα τὰ μάτια» ο άρχηγός έκρατούσε ακόμη τό μαχαίρι του, αλλά τό είχαν απομακρύνει όλίγον από τον λαιμόν μου και εκύτταζε αυτόν πού ήρχετο.

«Ήτο ένα παιδί, ακόμη πειό μαύρο και πειό κουρελιασμένο από τὰ άλλα. Έκρατούσε δυό ινδιάνους και τους έσειε οριαμβευτικώς. Τους έριπεν εις τὰ γόνατα μιάς άτσιγγάνας και έίπε: «Μάδησέ τους γρήγορα!»

«— Πώς άργησες έτσι, Γιάγκο; Έλέγαμ' πως κάτι έπαθες...

«— Όχι! έγύριξα 'ςτή χώρα, για να μάθω τὰ νέα. Μπα! τ' εις εκείνο-εκεί.

«— Μια γίδα, πού την βρήκε ο Τσίκος. Θά την ψήσουμε γι' άπόψε. Τους γάλλους θά τους αφήσουμε γι' αύριο.»

Τό μαχαίρι έπλησίασε πάλιν τον λαιμόν μου... και είπα: ω, τώρα πειά έτελειώσω.

[Έπεται συνέχεια]

KIMON AΛKIAHΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ο Κορυθαλός προύπαντ' δια κελαγματών—Τσίου! Τσίου! Τσίου! τον άνατέλλοντα Ήλιον. Είς τό σύμβολον της πρωϊνής προσευχής.

Τα έπιμελή παιδία συλλογίζονται ότι πλησιάζουν αι έξετάσεις και πηδούν Χόπ! Χόπ! από την χαράν των.

Δεν ύπάρχει Έλπίς τόσοσιν Γλυκεΐα, όσον εκείνη την όποιαν έμπνέει ή Ίρις, ή έπιφανομένη μετά την Θύελλαν. Είς ως να λέγη εις την ψυχήν: Τα δεινά αυτού του κόσμου παρέρχονται γρήγορα και ή ευδαιμονία εις τό άθλον πάσης δοκιμασίας.

ΟΙ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ συνδρομηταί της «Διαπλάσεως των Παιδών» αν δεν δύνανται να στείλουν την συνδρομήν των άπευθείας εις τόν Γραφεϊόν μας, παρακαλούνται να πληρώνωσιν αυτήν προς τους εν Βουκουρεστίω τραπεζίτας κ. κ. Άδελφούς Λάιτα, ευγενώς άποδεχθέντας, κατόπι παρακλήσεώς μας, να μας παρέχωσι την εύκολίαν ταύτην, άντιπροσωπεύοντες την «Διαπλάσιν» καθ' όλην την Ρουμανίαν.

Οι καθυστερούντες παλαιότερων έτών συνδρομής, έξ οιασδήποτε πώλεως της Ρουμανίας δύνανται να στείλωσι τὰ χρήματα έπίσης προς τους κ. κ. Άδελφούς Λάιτα, παρ' αυτοίς δε έγγραφόνται και νέοι συνδρομηταί εις την «Διαπλάσιν των Παιδών».

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Α' Μαθητής.—Δέν τον έχω διόλου σε ύπόληψιν αυτόν τον καθηγητήν των λατινικών.

Β' Μαθητής.—Ναι! τό παρετήρησα εις τας έξετάσεις. Δέν κατεδέχθη να του πής λέξι!

Εστία ύπο της: Αληθείη: Αμυδάλει:

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

«ΔΕΝ ΗΞΕΥΡΩ πώς ύπάρχουν παιδία, και μάλιστα Έλληνόπουλα, πού να μή σε διαβάσουν» μου έγγραψε προχθές ή καλή μου φίλη θαλασσοζάλη. Καί όμως ύπάρχουν, ύπάρχουν χιλιάδες, δεκάδες χιλιάδων... Δεν νομίζετε, αγαπητοί μου, ότι τὰ παιδία αυτά στερούνται μιάς φίλης, μιάς απολαύσεως, μιάς διασκεδάσεως και μιάς διδασκαλίας; Συλλογισθήτε τι θά έχανате σεις, εάν δεν έγνώριζατε και δεν έλαμβάνατε την Διάπλάσιν σας. Ε, δια του έσπαθώματος πρόκειται τώρα να την γνωρίσουν και τὰ άλλα παιδία! Δια του έσπαθώματος καθίς από σας θά κάμει εύτυχής ένα, δύο, τρεις, πέντε χιλίους... Δεν είναι ώραϊος ο σκοπός του έσπαθώματος; Δι' αυτού δεν κάμνει κανείς δύο καλά, άφ' ενός μεν προς την Διάπλάσιν και άφ' έτέρου προς εκείνον, τον όποιον έγγραφε;

Τούτο ένόησαν κάλλιστα οι αγαπητοί μου φίλοι και μου γράφουν σήμερον πολλά ένθουσιώδη περί του ζητήματος. Τους συνεκίνησεν ή ζημία, την όποιαν ύπέστην εκ του πολέμου ή στέρσεως τόσοσιν συνδρομητών. Καί φαντασθήτε ότι έξεχασα ναναφέρω μεταξύ των άλλων μερών και την Κρήτην. Μόνον από εκεί έξημιώθην έφέτος τουλάχιστον 800 φράγκα χρυσά, δηλαδή περί τας 1400 δραχμάς. Είχα δηλαδή έν Κρήτη εκατόν περίπου συνδρομητάς, τους όποιους δεν έχω πλέον.

Άλλ' ή παρηγορία δι' όλα αυτά εις πρόχειρος. Τό έσπαθώμα ήργισεν. Έγώ τόσοσιν έκφράσεις συμπαθείς, τόσοσιν ένθουσιώδεις ύποσχέσεις! Νά π. χ. τό Κθμα της Σαλαμίνος μου ύπόσχεσται ότι θά έγνεργήσιν όλον τό καλοκαίρι πού θά είναι εις τον Πόρον (α! πόσον όλίγους συνδρομητάς έχω εκεί!) —Ο πάντοτε ένθουσιώδης Δόν Κιχώτης έχει μίαν καλήν ιδέαν, την όποιαν συνιστά και προς τους άλλους: Οάποαθί δηλαδή προς τους γονείς των φίλων του, οι όποιοι θά προδιασθούν τώρα εις τας έξετάσεις, και ως άμοιβήν του προδιασμού των θά τοις προτείνη όπως τους έγγραφούν δι' αυτού συνδρομητάς.

Και είμαι βέβαια ότι θά έπιτύχη.—Η Έσπερία Άδρα, αν και θλαί αι φίλαι της εις εν συνδρομηταί μου. θά κάμει όμως ό,τι ήμπορεί.—Η Κόρη της Έλλάδος όσας φίλας έχει θά τας παρακλήσιν ν' έγγραφούν και όσας θέλουν να ώφελήθουν, λέγει, θά γίνουν.—Ο Κολοσσός της Ρόδου μου γράφει ότι θακρύων άνένανωσε την έκκλησίαν μου. Πώς είναι λοιπόν δυνατόν να μη ξεσπαθώση;—Και ή Ωραία Δορκάς εις έτοιμήν δια τό ξεσπαθώμα, και θά προσπαθήσιν με κάθε τρόπον να μ' έγχαρίστη.—Ο Ψ. Τροσεϊχθων Ποσειδών, έχασε την άγγελίαν πού του έστειλα, και άμέσως έπυεσε να μου ζητήσιν άλλην, προθυμώτατος.—Ο Σ. Τροσεϊχθων, βαθύτατα συγκινηθείς δια τας ζημίας μου, μου ύπόσχεσται ότι θά είναι άχώριστος φίλος μου και θά φροντίζη αινωίως προς εύρεσιν συνδρομητών.

Τό Άψυδόντος ζωγραφίζει δια ζωρών χρωμάτων την λύπην του, με παρακαλεί όμως να μη άπελπίζωμαι, διότι όσοι με άγαπούν θά με βοηθήσουν και πρώτος αυτός «με μερικά έσπαθώματα.»—Η Άντιγόνη θά ξεσυρλήν με την ρητορικήν της όλα τὰ παιδία, γνωστά και άγνωστα: διότι, λέγει, όταν πρόκειται περί έμού γίνεται Δημοσθένης!—Τα αυτά μου γράσσουν ο Άρχαίος Δρομεύς, ή Αφρικανική Έρημος, ο Τριπτόλεμος, ο Μέγας Άλέξανδρος κ. κ. κ. διότι πού να τους γράψω όλους!

Βλέπετε λοιπόν ότι όταν έχω τοιούτους φίλους, δεν φοβούμαι τίποτε, και μάλιστα αν αι ύποσχέσεις πραγματοποιηθούν, ως έλπίω, ταχέως. Τότε θάρχισω ναναγράφω τό αληθινόν έσπαθώμα, τό όποιον κατά την φράσιν του Δόν Κιχώτη, προμηνύεται νικηφόρον.

Και είμαι βέβαια ότι θά έπιτύχη.—Η Έσπερία Άδρα, αν και θλαί αι φίλαι της εις εν συνδρομηταί μου. θά κάμει όμως ό,τι ήμπορεί.—Η Κόρη της Έλλάδος όσας φίλας έχει θά τας παρακλήσιν ν' έγγραφούν και όσας θέλουν να ώφελήθουν, λέγει, θά γίνουν.—Ο Κολοσσός της Ρόδου μου γράφει ότι θακρύων άνένανωσε την έκκλησίαν μου. Πώς είναι λοιπόν δυνατόν να μη ξεσπαθώση;—Και ή Ωραία Δορκάς εις έτοιμήν δια τό ξεσπαθώμα, και θά προσπαθήσιν με κάθε τρόπον να μ' έγχαρίστη.—Ο Ψ. Τροσεϊχθων Ποσειδών, έχασε την άγγελίαν πού του έστειλα, και άμέσως έπυεσε να μου ζητήσιν άλλην, προθυμώτατος.—Ο Σ. Τροσεϊχθων, βαθύτατα συγκινηθείς δια τας ζημίας μου, μου ύπόσχεσται ότι θά είναι άχώριστος φίλος μου και θά φροντίζη αινωίως προς εύρεσιν συνδρομητών.

Τό Άψυδόντος ζωγραφίζει δια ζωρών χρωμάτων την λύπην του, με παρακαλεί όμως να μη άπελπίζωμαι, διότι όσοι με άγαπούν θά με βοηθήσουν και πρώτος αυτός «με μερικά έσπαθώματα.»—Η Άντιγόνη θά ξεσυρλήν με την ρητορικήν της όλα τὰ παιδία, γνωστά και άγνωστα: διότι, λέγει, όταν πρόκειται περί έμού γίνεται Δημοσθένης!—Τα αυτά μου γράσσουν ο Άρχαίος Δρομεύς, ή Αφρικανική Έρημος, ο Τριπτόλεμος, ο Μέγας Άλέξανδρος κ. κ. κ. διότι πού να τους γράψω όλους!

Βλέπετε λοιπόν ότι όταν έχω τοιούτους φίλους, δεν φοβούμαι τίποτε, και μάλιστα αν αι ύποσχέσεις πραγματοποιηθούν, ως έλπίω, ταχέως. Τότε θάρχισω ναναγράφω τό αληθινόν έσπαθώμα, τό όποιον κατά την φράσιν του Δόν Κιχώτη, προμηνύεται νικηφόρον.

Κατ' αυτόν τον τρόπον λοιπόν, Διογένη Λαέρτιε, θέλεις να προδώσω τό ψευδώνυμον της Άλέξανδρος Συμπούλου. Είς εν δυνατόν; Τί να σου κάμω! Άσ' ού έγεινεν αυτό τό λάθος, στείλε όπσω τό τετράδιον και ό,τι ήλθι εκείνη, ή όποια έχει τό δικαίωμα, άς κάμει. Έλπίω, Ρομύλε, ότι ή κακοκαίρια δεν θά εξακολουθήσιν και ότι θά διασκεδάξης την ερμηνείαν σου με περιπάτους και έξοχάς έκδρομάς. Χαριτωμένον τό γραμματάκι σου. Έρνοθί Σταυρέ. Ήθελα να σας έβλεπα όταν έπιπτετε και τα έξ άδέλφια κατά του φυλλαδίου μου ποιός να το πρωτοπάρη. Τώρα όμως πού λαμβάνετε δύο, ο καυχάς θά είναι μικρότερος... ή μήπως γίνονται δύο καυχάδες;

Ο χαράκτηρ σου δεν είναι καλλιγραφικός. Τρομάρα, αλλά πάρα πολύ ευανάγνωστος. Όταν βλέπεις ότι αι έπιστολαί σου μ' έγχαριστούν υπό πᾶσαν έσφοδρην. Στείλε διότι όποτε «Ασκήσεις έχω, και εγώ εκλέγω.

Τό πουλάκι μου πολύ λυπημένο, μου έίπεν ότι άπήντησεν εις τον όρμον την Άγρίαν Αμερικανίδα, ή όποια έσκυψε τόσοσιν πολύ, ώστε έφαινετο ως κυφή (πώ, πώ!) έλυπηθή δε περισσώτερον όταν έμνησεν ότι δεν προσπαθεί να διορθώση την κακήν της συνήθειαν και εις όσας παρατηρήσεις της κάμνει ή μαμά της, άπαντά: «Ε, καλά!» Τό πιστεύω, διότι τό πουλάκι μου δεν λέγει ψεύματα ποτέ. Άλλά πιστεύω πίσως ότι ή Άγρία Αμερικανίδα θά διορθώη γρήγορα, άφ' ού έμάθαμεν τώρα ότι ο Θεός της έχάρισεν ίσιο σώμα και δεν θά ήμπορή να μας κάμνη την κυφήν—παρά μόνον τις Άποκρίσεις...

Νά σου ζήση τό ανεψάκι σου, Αλθιμένην Λυγαριά. Άφ' ού μάλιστα θά το βαπτίσης, έλπίω ότι θά σου όμασθή καθ' όλα, διότι λέγουν ότι τό παιδί πέρνει και από τό νουνό.

Πολύ ώραϊά και καλλιτεχνικά αι άγορίαι σου. Περιπαθής Μελοδία. Κάθε άλλο είσαι, παρά τεμπέλα. Αν μόνον μ' ένθυμείτο συγχρόνως θά ήσουν τελεία. Φίλησέ μου την Καλλιτέχνίδα Διαβολόκην.

Αγαπητέ Β. Α. Λιβερίε, τό μυθιστόρημα περί του όποιου μ' έρωτάς εις εν ένα τόμον, πωλείται δε εις τό Βιβλιοπωλείον του κ. Θησεώς Λιβερίου.

Τί ώραϊα, μά τί ώραϊα πού θά είσαι εις τό Άμαρουσιον, αγαπητή Ποιμενική Φλογέρα. Και επειδή μου άρέσει νακούω φλογέρας εις την

Τό τετράδιον της Ταχυρόμου Περιστεράς, σου το έστειλα εις τας 2 Μαΐου, Κόρη της Έλλάδος. Όταν βιδαίως έχάθι εις τό Ταχυδρομείον.

Όραιότατον τό προς τον Δόν Κιχώτην, τετράδιόν σου, Λευκή Άρκτος. Δι' έμμετροι άπαντήσεις μου ήρεσαν πολύ και αντιγράφω έδώ μερικάς:

11. Θρηνώ την τύχην των μικρών και την [των αδυνάτων]

12. Ευάριθμα τὰ έτη μου και πλείστα τὰ [δενά των]

13. Άνθρώπων είμαι θανυστής και όχι [δονατών]

Είμαι Άρκτος ή Λευκή Πού 'ςτον Πόλον κατοικεί.

Ο κ. Φαίδων σ' έγχαρίσει, Λέο της Νεμέας, καθώς και την Λευκήν Πεταλούδαν, διότι εύρίσκετε τό Ήμερολόγιόν του τόσοσιν ώραϊόν, ώραϊότερον ακόμη και από τας «Άθηναϊκάς Έπιστολάς».

Νά ή φίλη μου Φερεύτυχος Χρυσάλλης! Μόλις έμαθεν, ότι αυτοί τό ψευδώνυμον της ένέκρινε, έστειλεν εδής και έτυπωσε κομποτάτας κάρτας και φακέλλους δια τας έπιστολάς της, πού γράφουν επάνω ΦΕΡΕΥΤΥΧΟΣ ΧΡΥΣΑΛΛΗΣ, όπως και ή Δέα, άπαράλλακτα. Καί έλπίω ότι τό παράδειγμα των δύο αυτών καλών μου φίλων θά μιμηθούν και άλλοι, και μάλιστα όσοι ανταλλάσσουν Μικρά Μυστικά, και μάλιστα τώρα πού με τον νέον Κανονισμόν τὰ ψευδώνυμα γίνονται μονιμώτερα.

Κατ' αυτόν τον τρόπον λοιπόν, Διογένη Λαέρτιε, θέλεις να προδώσω τό ψευδώνυμον της Άλέξανδρος Συμπούλου. Είς εν δυνατόν; Τί να σου κάμω! Άσ' ού έγεινεν αυτό τό λάθος, στείλε όπσω τό τετράδιον και ό,τι ήλθι εκείνη, ή όποια έχει τό δικαίωμα, άς κάμει.

Έλπίω, Ρομύλε, ότι ή κακοκαίρια δεν θά εξακολουθήσιν και ότι θά διασκεδάξης την ερμηνείαν σου με περιπάτους και έξοχάς έκδρομάς. Χαριτωμένον τό γραμματάκι σου. Έρνοθί Σταυρέ. Ήθελα να σας έβλεπα όταν έπιπτετε και τα έξ άδέλφια κατά του φυλλαδίου μου ποιός να το πρωτοπάρη. Τώρα όμως πού λαμβάνετε δύο, ο καυχάς θά είναι μικρότερος... ή μήπως γίνονται δύο καυχάδες;

Ο χαράκτηρ σου δεν είναι καλλιγραφικός. Τρομάρα, αλλά πάρα πολύ ευανάγνωστος. Όταν βλέπεις ότι αι έπιστολαί σου μ' έγχαριστούν υπό πᾶσαν έσφοδρην. Στείλε διότι όποτε «Ασκήσεις έχω, και εγώ εκλέγω.

Τό πουλάκι μου πολύ λυπημένο, μου έίπεν ότι άπήντησεν εις τον όρμον την Άγρίαν Αμερικανίδα, ή όποια έσκυψε τόσοσιν πολύ, ώστε έφαινετο ως κυφή (πώ, πώ!) έλυπηθή δε περισσώτερον όταν έμνησεν ότι δεν προσπαθεί να διορθώση την κακήν της συνήθειαν και εις όσας παρατηρήσεις της κάμνει ή μαμά της, άπαντά: «Ε, καλά!» Τό πιστεύω, διότι τό πουλάκι μου δεν λέγει ψεύματα ποτέ. Άλλά πιστεύω πίσως ότι ή Άγρία Αμερικανίδα θά διορθώη γρήγορα, άφ' ού έμάθαμεν τώρα ότι ο Θεός της έχάρισεν ίσιο σώμα και δεν θά ήμπορή να μας κάμνη την κυφήν—παρά μόνον τις Άποκρίσεις...

Νά σου ζήση τό ανεψάκι σου, Αλθιμένην Λυγαριά. Άφ' ού μάλιστα θά το βαπτίσης, έλπίω ότι θά σου όμασθή καθ' όλα, διότι λέγουν ότι τό παιδί πέρνει και από τό νουνό.

Πολύ ώραϊά και καλλιτεχνικά αι άγορίαι σου. Περιπαθής Μελοδία. Κάθε άλλο είσαι, παρά τεμπέλα. Αν μόνον μ' ένθυμείτο συγχρόνως θά ήσουν τελεία. Φίλησέ μου την Καλλιτέχνίδα Διαβολόκην.

Αγαπητέ Β. Α. Λιβερίε, τό μυθιστόρημα περί του όποιου μ' έρωτάς εις εν ένα τόμον, πωλείται δε εις τό Βιβλιοπωλείον του κ. Θησεώς Λιβερίου.

Τί ώραϊα, μά τί ώραϊα πού θά είσαι εις τό Άμαρουσιον, αγαπητή Ποιμενική Φλογέρα. Και επειδή μου άρέσει νακούω φλογέρας εις την

ἐξοχήν, θὰ ἔλθω καμμίαν ἡμέραν νὰ σε ἀκούσω κρυφά-κρυφά, χωρὶς νὰ μ' ἐνοήσης.

Καὶ καθ' ἡμέραν νὰ μου γράφης, Ἀστροφεγγιά, σὲ βεβαίω δὲν θὰ βαρυνθῶ τὰς χοριτωμένες ἐπιστολάς σου. Μοῦ εἶπαν δὲ ἀπ' ἡντήσας λαμπρὰ εἰς τὰς Ἑξεάσεις· ἔ, τί βαθμὸν σοῦ ἔδωκαν ;

Θαυμάσια εἶνε τὰ διηγήματα τοῦ Ἀνδρῆσεν, Ἀντιγόνη. Ἐγὼ ἐν τοιμίδιον ἐξ αὐτῶν, τὸ ὁποῖον τιμᾶται λεπτὰ 50.

Ἄν δέχῃσαι τὴν ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν, Ἐργάνη Ἀθηνᾶ, στείλει τετράδιά σου πρὸς ὅσους σοὶ ἐπρότειναν. Ἰδὲ τὸν Κανονισμὸν τῶν Μ. Μυστικῶν εἰς τὸ βον φυλλάδιον.

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν τόσῃ θερμῇ σου ἀγάπην, Ἀχαικὲ Δρομεῦ. Τετράδιον ἀπ' εὐθείας δὲν ἐπιτρέπεται νὰ στείλῃς, παρὰ μόνον ἂν ὁ μεθ' οὗ ἀνταλλάσσει εἶνε προσωπικὸς σου φίλος. Ὅταν ἡ ἀνταλλὰγὴ ἤρχισεν δι' ἐμοῦ, δι' ἐμοῦ πρέπει καὶ νὰ τελειώσῃ. Πρόσεξε νὰ μὴ κάμῃς παρατυπίας.

Μερικοὶ οἱ ὁποῖοι ἐπρότειναν ἀλλαγὴν ψευδωνύμου, παρακαλοῦνται νὰ τὴν προτείνουν καὶ πάλιν, ἂν θέλουν, συμμορφούμενοι μὲ τὸν Κανονισμὸν, ὁ ὁποῖος ἐτέθη ἀπὸ σήμερον εἰς ἐνέργειαν.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν : τὸ Πανδαμόνιον μὲ τὴν Ἀντιγόνην — ὁ Ἀσπροποταμίτης μὲ τὴν Καλὴν Καρδίαν, Ἀνθισμένην Ἀνταρίαν, Σοφὸν Πιττακόν, Κάτασπον Ἀράπην, Ἑλληνικὴν Καρδίαν, Ἑλληνικὴν Θάλασσαν, Γλυκεῖαν Ἑλπίδα, Ἀετὸν τῶν Ὁρέων, Ἡρώα Γαριβάλδην, Φουρτούνην, Λεοντοῖδα Ἀδὴ καὶ Νεράϊδαν τοῦ Γαλαῶ (ὅσοι θέλουν μὲ τὰ ὀνόματά των) — ὁ Δὸν Κολοκίθας Πάτερας μὲ τὸν Χάλασμον Κόσμον, Ἀρχιζῆλιον, Δάφνην, Ἡρώα Γαριβάλδην καὶ Ταπεινὸν Ἰον. — τὸ Παλλικάρι τῆς Λατίας μὲ τὸν Τζι Τζι-Μποῦμ-Μποῦμ — ἡ Ἑσπερία Ἀδρα μὲ τὴν Λευκὴν Δορκάδα, Ἀρχιζῆλιον καὶ Ἑλληνικὴν Καρδίαν — ἡ Γλυκύλαος Ἀηδὼν μὲ τὸν Κροκδοῖλον τοῦ Νείλου, Μέλλυνσαν Καλλιτέχνην καὶ Ποιμενικὴν Φλογέραν — ἡ Ἐδέρπη μὲ τὸν Τσιν-Τσιν, Χάλασμον Κόσμον καὶ Τιχ-Ταχ. — ἡ Λευκὴ Βιολετὰ μὲ τὴν Μέλλυνσαν Καλλιτέχνην, Ἀρχυραν τῆς Φιλίας, Ναυτοπούλιν, Κῆμα τῆς Σαλαμίνας, Κάτασπον Ἀράπην καὶ Τρεχαγυρενοπούλιν — ἡ Κόρη τῆς Ἑλλάδος μὲ τὸν Λευκὸν Κόκκρον, Κωρσαυτίον τὸν Παλαιολόγον καὶ Κνωρόλεον Σημαίαν — ὁ Ἀλέξανδρος Οἰκονομίδης μὲ τὴν Ἑλληνίδα Καλλιτέχνην — ὁ Κολοσσὸς τῆς Ρόδου μὲ τὸν Τρεχαγυρενοπούλιν τοῦ ὁποῖου ζητεῖ καὶ τὸ ὄνομα — ὁ Λέων τῆς Νεμέας μὲ τὸ Ἀρχιζῆλιον, Ταπεινὸν Ἰον (παρακαλεῖ ἐμμέτρως !) καὶ Μέλλυνσαν Καλλιτέχνην — ἡ Φερσένυχος Χρυσάλλης μὲ τὴν Ναυτοπούλιν — ἡ Ἐδράτος Ζώνη μὲ τὴν Δέαν, Ἀθῶαν Περιστεράν, Ποιμενικὴν Φλογέραν καὶ Ἀνθισμένην Ἀνταρίαν — ὁ Ρωμύλος μὲ τὸ Χρυσὸν Δέραν — ἡ Ἀύρα τοῦ Ἀρίστου μὲ τὸ Ταπεινὸν Ἰον, Διόδοτον, Ναυτοπούλιν καὶ Γλυκεῖαν Ἑλπίδα (πρὸς τὸν Φιλέλληνα Μικρασιάτην δύναται νὰ στείλῃ ἀμέσως τετράδιον, διότι ἐπρότεινεν ἀνταλλαγὴν πρὸς ὅλους) — ὁ Τρομάρας μὲ τὸν Ἀετὸν τῶν Ὁρέων καὶ τὴν Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου — ὁ Λάλος Ἰχθύς μὲ τὴν Ἀρχυραν τῆς Ἐδνυχίας, Ἀρχυραν τῆς Φιλίας καὶ Φθινοπορικὴν Βροχὴν — ἡ Ποιμενικὴ Φλογέρα μὲ τὸ Ταπεινὸν Ἰον (ἐμμέτρως), μὲ τὴν Ἀστροφεγγίαν καὶ μὲ τὸν Λέοντα τὸν Ἰσταννόν (διὰ τοὺς ὁποῖους μοῦ ἔστειλεν ἐκ τῶν προτέρων τὰ τετράδιά της) — ἡ Ἀστροφεγγιά μὲ τὴν Μέλλυνσαν Καλλιτέχνην, Ναυτοπούλιν, Ποιμενικὴν Φλογέραν, Σανθόμωλλον Ἀραπίσαν καὶ Τρεχαγυρενοπούλιν — ἡ Ἀντιγόνη μὲ τὴν Ἀταρίδα (καὶ εἰ δυνατόν μὲ πῶνόμω της).

Ἀπὸ τετράδια Μ. Μυστικῶν, σταλντα ἄνευ γραμματοσήμου, μὴ ὀφείλουν : ἡ Ἑλληνικὴ Θάλασσα λεπτ. 20. τὸ Μὴ μετ' Ἀσημένιου λεπτ. 20. καὶ ὁ Παγωμένος Ὁκεανὸς λεπτ. 60. — Παρακαλοῦνται νὰ μοῦ τα στείλουν.

Καὶ μερικά Πληροφορία. — Ἡ Λευκὴ Πεταλούδα, κατενομισμένη μὲ τὴν φιλιαν τῆς Πετρώδους Παραλίας, παρακαλεῖ τὴν Ἀνθισμένην Ἀνταρίαν νὰ τὴν στείλῃ ἐν ἄλλο τετράδιον, διότι τὸ πρῶτόν της, σταλν εἰς Ἀδριασαν, ἐχάθη. — Ὁ Δὸν Κολοκίθας Πάτερας λέγει πρὸς τὴν Ναυτοπούλιν δὲ βεβαίως, τῶρα ποῦ ἔλαβε καὶ βραβεῖον, θὰ ἐκἀθίσεν ἐπάνω . . . εἰς τὸ κλᾶν τοῦ θελοῦ της. — Ἡ Ἀύρα τοῦ Ἀρίστου ἐρωτᾷ τὸν Ἡρώα Γαριβάλδην : πῶς νὰ εἴπῃ χαιρετίσματα εἰς τὸν ἀδελφὸν της, ἀπ' οὗ δὲν γνωρίζῃ ποῦς εἶνε ; — Ἡ Ἀνθισμένη Ἀνταρία ἀσπάζεται τὸν Ἰσταννόν τῆς Ἑλευθερίας, ἐρωτᾷ δὲ τὸν Καρχαρίαν τοῦ Αἰγαίου διατί εἰς τῶρα δὲν τὴν ἀνταπέδωκε τὸ τετράδιόν της ; — Τέλος, ὅλοι σχεδὸν ὅσοι μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν φορὰν ἀσπάζονται καὶ συγχαίρουσιν τὴν Μέλλυνσαν Καλλιτέχνην διὰ τὸ βραβεῖον, ἀνυπομονοῦν δὲ νὰ ἴδουν τὴν εἰκόνα της, καθὼς καὶ τὴν τοῦ Ἀρχιζῆλιου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : **Τοπιλλετήν** (ἔστειλα)· **Σοφὸν Σολομῶντα**, **Ι. Ν. Τρεπεκλήν** (ἔστειλα)· **Ἀνθισμένην Μακεδόνα** καὶ **Μικρὰν Νεβισκούλιν** (τὰ ψευδώνυμα δεκτὰ ἔστειλα)· **Β. Λεοντοπόμω** (ἔσταλῃσαν καὶ ἀναμείνω)· **Ἀταρίδα** (ἔστειλα μίαν Δέσμη ἐπὶ συστάσει)· **Ἀνεμοστροβίλον**, **Θεόδωρον Σύρμαν** (ἔστειλα 14ον)· **Μούρτζουφλον** (τὸ λάθος ἐδιορθώθη· εὐχαριστῶ πολὺ)· **Σ. Κ. Ταποῦρον** (τὸν ὁποῖον παραπέμω εἰς τὸν Κανονισμὸν τῶν ψευδωνύμων)· **Κροκδοῖλον τοῦ Νείλου**, **Νικόλαον Καρβουνην** (εὐχαρίστω), **Ἀκτῖνα Ἡλίου**, **Ρόδον** τοῦ Ἀπριλλίου (καλὴν ἐπιτυχίαν !)· **Οὐράνιον Τόξον** (περιττόν, ἀπ' οὗ ἤδη ἐπρότεινες ἀνταλλαγὴν πρὸς ὅλους)· **Περικαλλὴ Βόσπορον**, **Καλλικάντζαρον**, **Παραγιώτην Σαουσοπούλιν** (ὁ ὁποῖος φρονεῖ διὰ νέους συνδρομητὰς) **Μικρὸν Ἐθελοντὴν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 Ἰουνίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ

„ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ“

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 16 (οἱ ἐξῆς : 4, 5, 6, 7, 9, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24) πρὸς δραχ. 1 ἑκάστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθῆναις. πρὸς δραχ. 1, 10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσῶν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 6 (οἱ ἐξῆς : 1, 3, 8, 12, 13, 14) πρὸς δραχ. 2, 50 ἑκάστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 3 : τῶν ἐτῶν 1894, 1895 καὶ 1896 ὧν ἑκάστος τιμᾶται : Ἄδειος φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀνὰ δύο εὐρίσκονται καὶ οἱ τόμοι τῆς Α' περιόδου τῆς Διαπλάσεως. Ἐπὶ τῆς σημειουμένης δὲ ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδείων, προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δέσιμον ἑκάστης δυάδος τόμων.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ὧν στέλλονται μέχρι 14 Ἰουλίου ε. ε.

292. Συλλαβόγρυφος.

Ἐν ζῶον καὶ μιὰ μετοχὴ ἂν ἐνωθῶν μαζί Πτεῖνον γεννοῦν, ἐστὶ θάλασσα ὅπου συνήθως ζῇ. Ἐστὶν ὕψος τοῦ Γραβιῆ.

295. Στοιχειόγρυφος.

Τὸ νὶ ἀφίνω, τὸ λάμβδα βάνω καὶ θαῦμα μέγα ἀμέσως κάνω :

Ποὺλὶ μὲ ἄσπρα πτερὰ γεμάτων μεταμορφῶνω ἔν τῶν σχημάτων.

Ἐστὶν ὕψος τοῦ Τικ-Τακ.

294-295. Κεχρομμένα ὀνόματα πόλεων.

1. Πυρὰ εὐστοχοὶ νικῶσι τοὺς ἐχθρούς.
2. Μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Ἐστὶν ὕψος τοῦ Δὸν Κιχ-τη

296-300. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶν ἄλλα τόσαι λέξεις :
Χαῦνος, πάθος, δαυλός, σχολή, πτύον.

Ἐστὶν ὕψος τῆς Δάφνης

301. Γωνία.

A + + + + = Πόλις
+ Σ + + + = Δοχεῖον
+ + Π + + = Ποταμός
+ I + + + = Νηρηΐς
2 + + + + = Ποιήτρια

Ἐστὶν ὕψος τοῦ Ἀστρου τῆς Αὐγῆς

302. Φωνηεντόγρυφος.

Τῇ βοηθείᾳ τῶν κάτωθι συμφώνων σχηματίζουν πέντε λέξεις τῇ προσλήψει ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνηέντος, τρεῖς εἰς ἑκάστην λέξιν ἐπαναλαμβανόμενου. Ἡ τάξις τῶν συμφώνων δύναται νὰ μεταβληθῇ, αἱ δὲ εὐρεθισόμεναι λέξεις θὰ σημαίνωσι :
α') Μουσικόν. β') Βασιλισσαν. γ') Ἰσθμόν. δ') Ὀρος. ε') Πόλιν τῆς Ἀσίας.

1, Μορσ. 2, Νοκρὸς. 3, Σμπν. 4, Τερρ. 5, Νδ.

Ἐστὶν ὕψος τῆς Αὐρας τοῦ Φαλήρου

303. Φωνηεντόλιπον.

Τπτ-δν-τλν-τσν-χλ-σν-λπσ-τς-δ-τσν-κκ-σν εβθ. Ἐστὶν ὕψος τοῦ Λέοντος τῆς Νεμέας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 3 καὶ 10 Μαΐου 1897.

218. Ὁβίς, ὄβρις. — **219.** Ἄγιος, Γάιος. **220.** ΚΟΡΑΣ **221.** Απὶ οΝ ΠΡΩΡΑ **222.** 1, Κλῆμα, λῆμα, πῆμα, πῆρα, Πύρρα, Πύρρας, Πύρρος, πόρος, πόνος, ὄνος, οἶνος. — 2, Χέλι, μέλι, μέλη, Ἑλλη, Ἑλλης, ἔλος, βλος, βλον, ὄβον, ὄβιν, ὄβρις, ὄβρις. — **224-228.** Πανομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ γραμματος ξ σχηματίζονται αἱ λέξεις : ρύαξ, αὐλαξ, ἐλιξ, ἀναξ, κάλυξ. — **229.** ΑΗ-ΔΩΝ, ΕΛΑΤΗ (1, ΔΕΛΛΩ. 2, ΗΛΙΑΣ. 3, ΔΑΦΝΗ. 4, ΩΤΙΣ. 5, ΝΗΡΗΣ). — **230.** ἡ Διάπλασις εἶνε ὠφέλιμος καὶ προσίτην εἰς πάντας περιόδικον.

231. Ρόδον (Ρ-Δών). — **232.** Αἰγέως. —

233. ΚΑΛΑΜΑ **235.** Σ

Α Α Α Α ΠΥΡ

ΔΑΓΡ ΙΟΝ ΛΥΚΟΣ

Α Ρ Ω Α ΛΥΡΗΛΙΑ

ΜΑ ΙΩΤΙΣ

Α Ο Ι Σ

ΙΑΝΑΣΣΑ

235 237. Πανομένης τῆς ἀντικαταστάσεως διὰ τῶν γραμμάτων Ε, Ν, σχηματίζονται λέξεις αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦσι τὸ ἐξῆς γνωμικόν : ἔργον οὐδὲν ὀνειδος.